

Close

Direcció: Lukas Dhont **Guió:** Angelo Tijssens, Lukas Dhont **País:** Bèlgica **Durada:** 104 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Eden Dambrine, Gustav De Waele, Émilie Dequenne, Léa Drucker, Igor van Dessel, Kevin Janssens, Marc Weiss **Música:** Valentin Hadjadj **Fotografia:** Frank van den Eeden **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 25/11/2022

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

El Léo i el Rémi són dos nens de 13 anys que sempre han estat amics. Fins que un esdeveniment impensable els separa. Arran d'això, el Léo s'acosta a la Sophie -la mare del Rémi- per intentar comprendre què és el que ha trencat els seus inseparables llaços d'amistat. (Sensacine)

CRÍTICA

27/05/2022 - CANES 2022: Lukas Dhont confirma la profunditat de la seva sensibilitat i de les seves capacitats de direcció amb un esplèndid segon llargmetratge que suposa un remolí d'emocions contingudes

“Què va passar entre vosaltres?” Traspasant els cors purs d'una gran amistat en la complexa transició entre la infància i l'adolescència, **Lukas Dhont** supera amb brillantor en **Close**, el seu segon llargmetratge, estrenat en competició al 75è Festival de Canes (un nivell al qual el jove cineasta belga accedeix per primera vegada) el temible escull de la confirmació de les promeses que van sorgir del fulgurant èxit de *Girl* (entre d'altres, Càmera d'Or a la Croisette el 2018). Una investidura operada gràcies a una obra d'una claredat sorprenent, a un ritme molt ben executat que segueix una trajectòria suau, concentrada en els cossos i sobretot en les cares, en la intensitat de les mirades i la profunditat dels sentiments més intensos que de vegades intentem contenir al nostre interior sota la pressió del col·lectiu o per la incapacitat d'expressar-les.

Jugar i imaginar el món, córrer com a través de camps i boscos, recórrer amb bicicleta els petits senders del camp, barallar-se per rialles com petits cadells graciosos, quedar-se a dormir a casa de l'altre, ser considerat com un segon fill per a les seves respectives famílies: als 13 anys, el Léo (**Eden Dambrine**) i el Rémi (**Gustave De Waele**) són amics inseparables, els seus cors bateguen junts en un amor ple d'innocència, encara que sens dubte hi ha presents uns sentiments que ells encara no s'expliquen. Però aquesta ingenuïtat, en plena eclosió estival, vola a trossos amb la tornada a classe. La proximitat física instintiva i natural entre els dos nois (un cap sobre una espatlla o un d'ells estirat a l'herba, mentre l'altre és el seu coixí) no passa desapercibuda a l'escola (“Esteu junts? Esteu molt a prop. Això és evident. Sou parella? Això no es pot assumir”), és estigmatitzada (“marieta”) en l'enrenou i l'aglomeració del pati d'esbarjo. Pertorbat per aquesta mirada exterior, el delicat Léo comença a distanciar-se a poc a poc del Rémi, apropant-se a nois més virils, parlant de futbol i començant a practicar hoquei sobre gel, atrinxerat darrere de les reixes del seu casc. Però el Léo se sent secretament culpable d'aquesta traïció que afecta cada cop més el Rémi...

Close, gravada de manera molt natural en un estil que explora amb detall la menor inflexió de les expressives faccions d'Eden Dambrine, fa un retrat commovedor d'un dilema interior en les turbulències de la recerca de la pròpia identitat a una edat en què el desig de semblar-se als altres és molt poderós, fins al punt de controlar la teva veritable personalitat i de tancar-te voluntàriament en una presó dolorosa per als nostres éssers estimats i per a nosaltres. Fins a la fractura, ja que no girem l'esquena amb impunitat a allò que ens fa sentir bé.

Lukas Dhont se submergeix contenint la respiració en aquest drama iniciàtic, que ofereix als dos joves protagonistes (molt ben acompanyats pels adults, sobretot les mares interpretades per l'extraordinària **Émilie Dequenne** i per **Léa Drucker**) tot l'amor d'un cineasta dotat de grans qualitats per a la posada en escena que va des de molt contundent fins a infinitament suau, de la gran velocitat a l'atenta paciència de deixar sorgir petites ondulacions de les ànimes que s'inscriuen en els cossos i en els gestos quan la comunicació verbal està bloquejada.

Close, que travessa quatre estacions que reflecteixen (visualment espectacular) el treball familiar als camps de flors i els elements naturals (de la profusió de colors a la neu, passant pel llot, les pluges torrencials, etc.), aconsegueix una obra molt bonica de funambulisme cinematogràfic, alhora incisiva i reflexiva, unificant realisme, lirisme i melodrama en una fluïdesa commovedora sense un entusiasme desbordant.

Fabien Lemercier – cineuropa.org